

[Diderichsen.]

af denne hjælp til at hjælpe sig selv, skulle efterhånden udgøre 1 pct. af vort nationalprodukt, helst så hurtigt som muligt, og den skulle så gives navnlig i form af uddannelse og offentlige anlæg, og her er der brug for en stor indsats af frivillige, veludrustede, veluddannede hjælpere, og vi har allerede udmærkede institutioner som Mellempfolkeligt Samvirke og missionsselskaberne, der råder over en betydelig erfaring med hensyn til lokale forhold rundt omkring i verden og den rette uddannelse for de unge, som vil tage en sådan opgave op.

Om en sådan u-landshjælp så skal være bilateral eller multilateral, afhænger nok mest af, hvem modtagerne er, og hvem giverne er, og der kan være mange forskellige psykologiske faktorer, der gør sig gældende, både når det drejer sig om at give, og navnlig også når det drejer sig om at modtage, i de forskellige egne af verden med deres forskelligartede tilknytning til de forskellige stormagter og tidligere kolonimagter.

Må jeg have lov at gøre en enkelt bemærkning om Vietnamproblemet. Jeg vil spørge udenrigsministeren eller statsministeren, om der kan ventes et nordisk initiativ med hensyn til en fredelig løsning af Vietnamkrisen.

Tilstanden er jo kendetegnet ved den spændte militære situation, men man har da vist lov til netop i fortsættelse af det, som jeg indledte med, at sige, at man jo ikke altid kun skal se på de mørke sider. Man har vel nok lov til at sige, at der i øjeblikket er visse elementer i situationen, som kunne føre til en fredelig løsning, som er den eneste virkelig tilfredsstillende løsning, vi kan se, da en militær løsning jo næppe kan nås og heller ikke ville være nogen lykke.

Man kan måske gøre opmærksom på, at forholdet mellem de tre stormagter, de virkelig store magter, USA, Kina og Sovjet, jo befinder sig i en højst ejendommelig udvikling, som vil påvirke hele den politiske situation, som jeg om lidt skal slutte med at sige noget om. Så vidt man kan se — og jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om udenrigsministeren deler denne opfattelse — søger både De Forenede Stater og

Sovjetrusland — for det sidstes vedkommende ganske vist kun camoufleret — efter en fredelig løsning, som kan danne et fundament for en mere tilfredsstillende ordening end aftalerne i 1954. Dertil kommer, at man vel kan regne med som sikkert, at hverken USA eller Kina har noget som helst ønske om at blive indviklet i en asiatisk storkrig i hvert fald i øjeblikket. Hvis disse to forudsætninger slår til, måtte det betyde, at man fra begge sider gennem mange vanskeligheder måtte kunne kæmpe sig frem til en fredelig og for begge parter og ikke mindst for det krigsplagede Vietnam lykkelig og tilfredsstillende løsning.

Det blev nævnt før af hr. Kai Moltke, at den vietnamesiske bonde ikke brød sig om at blive udplyndret eller udnyttet af ågerkarle og godsejere. Det er rigtigt, men jeg tror, at man skal føje til, at han heller ikke bryder sig om at blive udnyttet af kommissærer. Det ønske, som for ham spiller en rolle i hans verden, er at få lov at plante sin ris i fred og leve med sin familie, med det nærmeste landsbyfællesskab, sådan som han er vant til det, fri for al krig og al indblanding og tvang udefra og for al frygt.

Vedrørende de europæiske problemer og vor egen sikkerhed i Europa og i verden skal jeg ikke sige ret meget. Jeg vil understrege, at det forekommer mig, at NATO har givet os en sådan tryghed og hidtil har vist sig som et så fremragende defensivt forbund, at jeg i hvert fald i øjeblikket ikke kan se den ringeste foranledning til, at vi skulle ændre vor stilling til NATO. Selvfølgelig kan NATO komme ud for en udvikling — og vi tænker jo alle på Frankrigs holdning, når vi taler derom — som gør, at NATO vil få en anden karakter, og naturligvis kan det heller aldrig skade at overveje og undersøge, hvad der kan ske, hvis og hvis og hvis, men jeg tror dog nok, man med større held og større resultat kan sætte sine kræfter ind på andre felter af det udenrigspolitiske i stedet for just at sidde og overveje disse ting.

Jeg tror, vi skal være glade for NATO stadig væk. Vi må se, hvordan situationen er i 1969, og så være åbne for de muligheder, som til den tid kan vise sig. Om man skulle kunne nå frem til det, som man har